

Список використаної літератури:

1. Новаківський І.І. Застосування штучного інтелекту для управління інноваційними процесами у ланцюгах вартості / І.І. Новаківський, Г.В. Рачинська // *Вісник НУ «Львівська політехніка»*. 2011. № 720. С. 303-309.
2. Курепін В. М. Роль штучного інтелекту в управлінні персоналом та професійними ризиками на підприємствах [URL: https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/11483](https://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/11483).
3. Лапко О. О. Інноваційна діяльність в системі державного регулювання. К.: Ін-т екон. прогноз. НАН України, 2009. 297 с.
4. Кизим М. О. Перспективи розвитку інформаційно-комунікаційних технологій і штучного інтелекту в економіках країн світу та України : монографія / Кизим М. О., Матюшенко І. Ю., Шостак І. В. Х. : ВД «Інжек», 2012. 492 с.
5. Ковтуненко К. В. Теоретико-методологічні засади формування інтелектуального капіталу інноваційно-активного промислового підприємства в умовах стратегічних змін: моногр. / К. В. Ковтуненко: ФОП Бондаренко М. О., 2014. 496 с.

*Філяр С.В., к.е.н., доцент,
доцент кафедри економіки, фінансів, обліку,
математичних та інформаційних дисциплін,
ПВНЗ «Європейський університет», м. Київ*

*Коваль Д.О.,
аспірант кафедри економіки,
ПВНЗ «Європейський університет», м. Київ*

РІВНІ ІННОВАЦІЙНИХ ЕКОСИСТЕМ

Нові знання є тією рушійною силою, яка трансформує стан економічної системи, розвиваючи її, і здійснює періодичні якісні переходи. Упродовж довгого часу виробництво знань як інноваційний процес розглядалося переважно як феномен, що відноситься тільки до тих галузей, для яких характерні так звані високі технології, виготовлення нових зразків продукції безпосередньо на базі конкретних наукових досліджень і технічних розробок, технологічні нововведення. Проте практика спростувала такий вузький підхід до ефективного

управління, довівши, що не може бути галузей і виробництв, які не використовують нові знання у виготовленні продукції, наданні послуг і самих методах управління [1]. Таким чином, суб'єкти інноваційної екосистеми можна розділити на дві категорії: генератори інновацій, тобто ті, хто безпосередньо бере участь в їх створенні, і реплікатори інновацій (інвестори, фонди), які допомагають інноваторам.

Залежно від масштабів функціонування доцільно виділити наступні рівні інноваційних екосистем (рис. 1) :

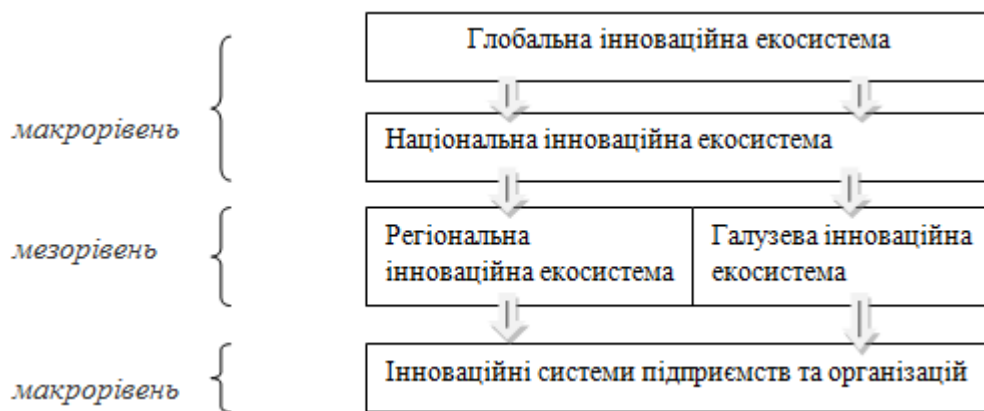

Рис. 1. Ієрархія інноваційних екосистем

– *макрорівень*. По-перше, це глобальна інноваційна екосистема, т. е. середовище з властивими їй учасниками, в якому здійснюються глобальні інноваційні проекти для реалізації проривів у визнаних галузях знань (фотоніка, нано і біотехнологія, цифровізація, енергетика та ін.). По-друге, це національна інноваційна екосистема, що має на увазі сукупність зусиль держави, діяльності бізнес і інших організацій різних організаційно-правових форм і приватних осіб, спрямованих на створення, розвиток, збереження, поширення нових знань і перетворення їх в технології, продукти (послуги);

– *мезорівень*: регіональні і галузеві інноваційні екосистеми. Регіональні

екосистеми є основою національних екосистем і повинні забезпечувати реалізацію державної інноваційної політики на рівні регіонів.

Галузеві екосистеми розвиваються, як правило, на платформі теорії відкритих інновацій, державно-приватного партнерства, організації дослідницької діяльності усередині корпорацій і створення мережі малих інноваційних підприємств;

– *мікрорівень*, т. е. інноваційні екосистеми підприємств і організацій, до складу яких входять самі компанії і формовані ними мережі постачальників, ринкових посередників, споживачів і конкурентів. Сюди також можна віднести формування екосистем продуктів компанії, які гармонійно доповнюють один одного і дозволяють споживачам при спільному використанні відчувати додаткові зручності і переваги [2]. Для самого підприємства екосистема продуктів дозволяє ускладнити перехід споживача до продукції конкурентів, формувати підвищену лояльність до бренду, понизити витрати на рекламу тощо.

Екосистемний підхід розглядає інноваційні системи усіх рівнів в якості динамічної сукупності організацій і інститутів разом з різноманіттям їх внутрішніх зв'язків. Вони складаються з економічних агентів, їх взаємовідносин і інноваційного середовища, що включає ідеї, технології, правила і норми культури і соціально-економічної взаємодії.

Список використаної літератури:

1. Bystryakov I. K., Klynovyy D. V. (2019) Platformna ekonomika prostоровykh biznes-ekosystem yak innovatsiynny trend staloho rozvytku [Platform economics of spatial business-ecosystems as an innovative trend of sustainable development]. *Nauka ta naukoznavstvo*, 3(195), 3-25. DOI: <https://doi.org/10.15407/sofs2019.03.003>. (in Ukrainian)
2. Wessner C. W. Entrepreneurship and the Innovation Ecosystem. Policy Lessons from the United States // *The Papers on Entrepreneurship, Growth and Public Policy*. – Germany, 2004.